

اعلامیه مطبوعاتی

شرافتی که با سیم خاردار معنا ندارد!

(ترجمه)

در صحنه‌ای که چشم هیچ بیننده‌ای آن را نادیده نمی‌گیرد، کودکان غزه بر ویرانه‌های خانه‌های شان ایستاده‌اند، بر سر جرعه‌ای آب یا تکه‌ای نان یا دوزی دارو با یکدیگر رقابت می‌کنند، در همین حال وزیر خارجه مصر در برابر دوربین ظاهر می‌شود و از «نیت‌های شوم» و «شرافت سیاست خارجی» سخن می‌گوید و در تلاش برای تبریئه‌ی رژیم مصر از نقش واقعی‌اش در محاصره‌ی خفه‌کننده‌ی نوار غزه است.

وزیر بدر عبدالعاطی در مصاحبه‌ای تلویزیونی در تاریخ ۳۰ جولای ۲۰۲۵م اعلام کرد که مصر سیاست خارجی‌اش را با «شرافت و نزاهت» پی می‌گیرد و «معبر رفح ۲۴ ساعته باز است» و کسانی که در نقش مصر تردید می‌کنند یا نادان‌اند یا بد نیت! او برخی گروه‌ها را که «تروریست» خواند، متهم به تخریب وجهی مصر کرد و تأکید نمود که خشم‌ها باید متوجه اشغال‌گر باشد، نه مصر.

اما آیا این سخنان بر دل کسانی می‌نشیند که خود شاهد کشتارها بوده‌اند، کامیون‌های معطل‌شده را شمرده‌اند و مجروحانی را دیده‌اند که بر دروازه‌ی رفح زانو زده‌اند و التماس می‌کنند؟!

گرچه وزیر ادعا می‌کند معبر رفح ۲۴ ساعته باز است، اما سازمان‌های بین‌المللی، سازمان ملل و صلیب سرخ تأیید کرده‌اند که این معبر از آغاز تجاوز رژیم پهلود در اکتبر ۲۰۲۳م، در بیشتر روزها بسته بوده است. در بهترین حالت، آن هم به‌طور جزئی و تحت شرایط امنیتی سخت و از طریق فهرست‌های هماهنگی که در دفاتر دستگاه‌های امنیتی تهیه می‌شود – و معمولاً نیازمندترین افراد از آن حذف می‌شوند – باز می‌شد.

تصاویر ماهواره‌ای، گزارش‌های شاهدان عینی و تیم‌های پزشکی نیز نشان داده‌اند که این معبر برای روزهای متوالی بسته بوده، در حالی که صدها کامیون حامل کمک‌های انسانی در سمت مصری آن انباشته شده بودند. برخی رانندگان فیلم‌هایی ضبط کردند که در آن داروها فاسد شده و دام‌ها از شدت انتظار تلف شده بودند. پس شرافت شما کجاست، ای وزیر خارجه؟!

وزیر تلاش می‌کند ناکامی در رساندن کمک‌ها یا تخلیه‌ی مجروحان و مشارکت در محاصره و کشتار را با این بهانه توجیه کند که «اشغال‌گر، سمت فلسطینی معبر را نابود کرده است». اما این فریبکار نادیده می‌گیرد که در سراسر جهان، صدها معبر انسان‌دوستانه در میانه‌ی جنگ‌هایی به‌مراتب سخت‌تر باز شده‌اند و عملیات تخلیه و امدادسانی زیر بمباران انجام شده است.

اصلاً آنچه به نام «سمت فلسطینی» معبر رفح خوانده می‌شود، چیزی جز چند دفتر و اتاق امنیتی نیست که در سمت مقابل دروازه‌ی مصر قرار دارد. به سادگی می‌توان یک معبر اضطراری یا راهی موقت در امتداد نوار مرزی مجاور با گذرگاه کرم ابو سالم ایجاد کرد؛ همان کاری که بسیاری از کشورهایی که دغدغه‌ی همسایگان شان را دارند انجام می‌دهند. بلکه اولی‌تر و واجب‌تر بر مصر و ارتش آن است که کل دیوار حائل را بشکنند، مرز میان مصر و غزه را برچینند و مردم غزه را به‌طور کامل یاری دهد.

آنچه در حال رخ دادن است، محاصره‌ی ظالمانه و جلوگیری از ضروریات زندگی برای مردم غزه است و این جنایتی است که رژیم‌هایی در آن شریک‌اند که به مرزهای سایکس-پیکو تقدس می‌دهند و از باز کردن معابر خودداری می‌کنند؛ چه با همدستی، چه با سکوت. پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود:

فُكُّوا الْعَانِيَّ وَأَطْعِمُوا الْجَائِعَ وَغُذُّوا الْمَرِيضَ»

ترجمه: بنده اسیر را آزاد کنید، گرسنه را غذا دهید و بیمار را عیادت نمایید.

طبرانی نیز از عبدالله بن عمر روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود:

«الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يُسْلِمُهُ»

ترجمه: مسلمان، برادر مسلمان است؛ به او ستم نمی‌کند و او را تسلیم دشمن نمی‌سازد.

این‌که «او را تسلیم نمی‌کند»، یعنی او را رها نمی‌سازد تا دشمن شکارش کند، کمک را از او دریغ نمی‌کند، معبر را بر او نمی‌بندد و مرگ فرزندان را تماشا نمی‌کند بی‌آنکه حرکتی کند!

اما این‌که وزیر می‌گوید خشم باید فقط متوجه اشغال‌گر باشد، نوعی تحریف حقیقت است؛ مخلوط کردن میان دشمن اصلی و دشمن هم‌دست، میان قاتل و کسی که قربانی را برایش نگهداشته تا سلاخی‌اش کند! این محاصره با دست‌های عربی انجام می‌شود؛ با بستن معبر رفح، تحمیل مجوزها، مصادره‌ی کمک‌ها و جلوگیری از ورود سوخت و تجهیزات پزشکی.

وزیر می‌گوید ۷۰٪ کمک‌هایی که وارد غزه شده‌اند، مصری بوده‌اند؛ گویی این توجیه می‌کند که معبر در برابر هزاران بیمار بسته بماند! حتی اگر این رقم درست باشد، باز هم دلیل نمی‌شود، معبر به‌صورت گزینشی و با سرعتی نامتناسب با فاجعه باز شود، و نیز این ادعا مسئولیت آن‌هایی را که در محاصره شریک‌اند، یا بر کشتار سکوت کرده‌اند، یا با قاتل توافقات امنیتی بسته‌اند، نمی‌زداید.

کمک‌رسانی اگرچه لازم است، اما منت نیست؛ مکلفیت شرعی است که ارتش را به حرکت درآورد تا مردم غزه را یاری دهد و کل سرزمین مبارک را آزاد کند. الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

(وَإِنْ اسْتَنْصَرُواكُمُ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ) [انفال: 72]

ترجمه: اگر (مؤمنان از دست ظلم و جور دیگران) به سبب دین‌شان از شما کمک و یاری خواستند، کمک و یاری بر شما واجب است.

یاری‌رسانی، تبرع نیست؛ واجب است و با بحران‌ها و حساب‌های بودجه‌ای ساقط نمی‌شود. این‌که معترضان به بستن معبر یا سکوت مصر در برابر جنایات اشغال‌گر، متهم به تروریسم یا نیت شوم شوند، شیوه استبدادی و کهنه است که رژیم‌های سرکوبگر همیشه در مواجهه با واقعیت‌های رسواکننده‌اشان به آن متوسل شده‌اند.

آیا هزاران پزشکی که به دلیل جلوگیری از ورودشان به غزه اعتراض کردند، تروریست‌اند؟! آیا فرزندان غزه که خواهان گشایش معبر هستند، تروریست‌اند؟! آیا علما و دعوتگرانی که گفتند این محاصره خیانت است، تروریست‌اند؟!

سخنان وزیر خارجه‌ی مصر چیزی نیست جز پوششی سیاسی برای جانبداری روشن از موضع بین‌المللی، سکوت در برابر جنایات اشغال‌گر و مشارکت مستقیم در بستن معبری که آخرین شریان حیات برای غزه است. تلاش برای سفید کردن این نقش و شیطانی جلوه دادن صداهای آزاده، نمی‌تواند فریاد کودکان زیر آوار، ناله‌ی مجروحان و اشک‌های بیوه‌ها را خاموش کند.

معبر را می‌توان با بولدوزر باز کرد، اگر برادری واقعاً برادری باشد. سیم‌های خاردار را می‌توان انداخت، اگر کرامت از حاکمیت پوشالی مهم‌تر باشد. امت به‌خوبی می‌داند چه کسانی او را یاری می‌دهند و چه کسانی او را رها می‌سازند، چه کسانی با شرافت سیاست‌ورزی می‌کنند و چه کسانی به نام «پاکدامنی و شرافت» قتل می‌کنند. هرکه آب، غذا و دارو را از مردم غزه دریغ کرده و آن‌ها را در برابر دشمن رها کرده است، در پیشگاه الله سبحانه و تعالی شریک جرم است؛ حتی اگر چهره‌اش را پشت نقاب وطن‌دوستی یا شرافت پنهان کند.

درهای غزه، پیش از کامیون‌های کمک، به روی ارتش‌ها باز است. معبر‌هایش بیش از آن‌که به کامیون نیاز داشته باشند، به تانک و زره‌پوش محتاج‌اند. آن‌که از گرسنگی مُرد، دیگر باز نمی‌گردد؛ اما آن‌که رهایش کرد، شاید اگر امروز برخیزد، نجات یابد.

ای ارتش‌های امت! برخیزید و از مصر آغاز کنید... غزه دیگر منتظر بیانیه نیست، منتظر لشکر فاتحان است.

(وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا) [النساء: 75]

ترجمه: چرا باید در راه الله و (نجات) مردان و زنان و کودکان درمانده و بیچاره‌ای نجنگید که (فریاد برمی‌آورند و) می‌گویند: پروردگارا! ما را از این شهر و دیاری که ساکنان آن ستمکارند (و بر ما بیچارگان ستم روا می‌دارند) خارج ساز، و از جانب خود سرپرست و حمایت‌گری برای ما پدید آور، و از سوی خود یابوری برایمان قرار بده (تا ما را یاری کند و از دست ظالمان برهاند).

دفتر مطبوعاتی حزب التحریر – ولایة مصر